

Flynn Berry

Sora pierdută

Traducere din engleză de Laurențiu Dulman

Respect pentru oameni și cărți

Coperta: John Suckling
Foto copertă: Getty Images / G. P. R. Smith

Silvia Popescu
Cartea Cetății A Doamnei

Cap
Cărți de film

Conducător
România în Europa
Probleme române

Cartea Cetății A Doamnei. Născându-se România
Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei. Născându-se România
Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei. Născându-se România
Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei. Născându-se România
Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei

Cartea Cetății A Doamnei

PĂDUREA DE LA
HUNTERZ

1

O femeie din East Riding a fost dată dispărută. Locuia în Hedon, aproape de locul în care am crescut noi. Când o să afle Rachel de dispariție, o să credă că a fost mâna lui.

Firma pubului Surprise, o navă cu pânze pe o mare verde, scârțâie în vînt. Localul se află pe o stradă liniștită din Chelsea. După ce am terminat lucrul pe Phene Street, am venit aici să iau prânzul și să beau un pahar de vin alb. Lucrez ca asistentă pentru o peisagistă. Specialitatea ei sunt pașiștile. Arată de nici nu zici că sunt făcute de mâna omului.

Pe ecranul televizorului, un reporter merge prin parcul unde a fost văzută ultima oară femeia dispărută. Polițiștii și cainii se împriștează pe dealurile din spatele orașului. Aș putea să-i spun lui Rachel în seara asta despre femeie, însă asta ne-ar strica întâlnirea. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu ce i s-a întâmplat ei. Și e posibil ca femeia să nu fi pătit nimic.

Muncitorii care lucrează la casa de peste drum au terminat de mâncat, iar acum, cu pungile de hârtie albă mototolite la picioare, stau tolăniți pe trepte, în lumina

rece a soarelui. Trebuia să fiu deja la gară, să iau trenul spre Oxford, dar, cu haina pe mine și cu fularul la gât, mai rămân la bar o vreme, în timp ce un detectiv de la secția din Hull le cere telespectatorilor să anunțe poliția dacă au vreo informație despre persoana dispărută.

Când se trece la știrea despre furtuna din nord, ies pe sub firma care atârnă la intrare și, la prima intersecție, cotesc pe Royal Hospital Road. Trec pe lângă peluzele tunse din Burton Court. Pe lângă o agenție imobiliară. Pe lângă casele însorite din Chelsea și Kensington. Eu încă locuiesc într-un bloc din Kilburn. Casa scării miroase a vopsea proaspătă, iar pescărușii plonjează în balcoane. Și, bineînțeles, n-am grădină. Cizmarul n-are ghete bune etc.

Pe Sloane Street trec taxiuri negre, ale căror faruri se reflectă în vitrine ca niște globuri de lumină încețoșate. În vitrina unei librării e expus un teanc de exemplare dintr-o nouă traducere a celor *O mie și una de nopți*.

Una dintre poveștile din carte este despre un magician care, ca să rămână Tânăr, bea o poțiune făcută dintr-o plantă. Problema e că planta cu pricina crește doar pe vârful unui munte, aşa că, în fiecare an, magicianul păcălește pe câte un Tânăr să se cătăre pe munte. „Aruncă-mi planta, îi cere magicianul. Apoi am să vin să te cobor de pe munte.” Și Tânărul îi aruncă iarba. Nu-mi aduc aminte sfârșitul. Poate că asta era tot. Am uitat sfârșitul celor mai multe povești din carte, cu excepția celei mai importante, anume că Șeherezada scapă cu viață.

Câteva minute cu metroul, apoi ies iarăși la suprafață și urc treptele gării Paddington. Îmi iau bilet și o sticlă de vin roșu de la Whistlestop.

Motoarele trenului zumzăie pe peron. Mi-aș dori ca Rachel să se mute la Londra.

Respect pentru dumneavoastră

— Dar aşa, n-ar mai trebui să vii aici, îmi spune ea de fiecare dată, și chiar îmi place casa ei — o casă de țară veche, pe vârful unei coline scunde, cu câte un ulm de fiecare parte.

Foșnetul lor în bătaia vântului umple camerele de la etaj. Și lui Rachel îi place să locuiască acolo, singură. Acum doi ani, era cât pe ce să se mărite.

— Am scăpat ca prin minune, obișnuiește ea să spună.

În tren, îmi sprijin capul de spetează și mă uit la peisajele de iarnă care se perindă prin fața ferestrei. În vagonul meu sunt doar câțiva navetiști care, fiind vineri, au plecat mai devreme de la serviciu. Cerul cenușiu se transformă într-o fâșie violetă la orizont. Aici, în afara orașului, e mai frig. Se vede pe fețele celor care așteaptă pe peroanele gărilor. Printr-o crăpătură din partea de jos a panoului intră și un firicel de aer. Trenul e o capsulă luminată care străbate câmpurile de culoarea cărbunelui.

Doi băieți în hanorace aleargă pe lângă vagonul în care mă aflu, dar, înainte să ajungă în dreptul meu, sar peste un zid scund și se fac nevăzuți. Trenul intră într-un lăstăriș des, care vara face ca lumina să devină verde și pâlpâitoare, ca și când ai fi sub apă. Acum, lăstărișul și-a pierdut frunzele, aşa că lumina nu se schimbă deloc. Văd păsărele odihnindu-se pe crengile năpădite de plante agățătoare.

Acum câteva săptămâni, Rachel mi-a zis că vrea să ia niște capre să le crească și că păducelul din fundul grădinii ar fi un loc bun de cățărat pentru ele. Deja are un câine, un ciobănesc german mare.

— Și ce-o să zică Fenko de capre? am întrebat-o eu.

— O să fie înnebunit de fericire, probabil, mi-a zis ea.

Mă întreb dacă toate caprele se cățără în copaci, sau doar anumite specii. N-am crezut-o pe Rachel până nu mi-a arătat poze cu o capră cocoțată pe o creangă de cedru și una cu mai multe capre care se cățăraseră într-un dud alb. Dar niciuna dintre poze nu arăta cum se cocoțaseră în copac.

— Cu ajutorul copitelor, Nora, mi-a explicat Rachel, chestie care pentru mine n-are niciun sens.

Pe culoar apare o femeie cu un cărucior și îmi cumpăr un Twix pentru mine și o ciocolată Aero pentru Rachel. Tata zicea că suntem niște fetițe lacome.

— Ai dreptate, îi răspunde Rachel.

Mă uit la câmpurile care mi se perindă prin fața ochilor. În seara asta, am să-i spun despre bursa pentru artiști pe care am primit-o de curând și care începe peste două luni, în ianuarie. Douăsprezece săptămâni în Franța, cu cazare asigurată și o mică sumă de cheltuială. M-am înscris la concurs cu o piesă pe care am scris-o în facultate, intitulată *Mirele tâlhar*. E rușinos că n-am scris nimic mai bun de atunci, dar deja nu mai contează, pentru că o să scriu ceva nou în Franța. Rachel o să se bucure pentru mine. O să bem ceva ca să sărbătorim. Mai încolo, la cină, o să-mi povestească întâmplări de la ea de la serviciu, iar eu n-am să-i spun despre femeia dată dispărută în Yorkshire.

Când ajungem la dealurile de cretă, sirena trenului scoate un ţuier grav și prelung. Încerc să-mi aduc aminte ce a zis Rachel că o să gătească. Mi-o imaginez trebăuind în bucătărie, trăgând bolul de gresie plin cu castane mai aproape de marginea blatului. Cocoș cu vin și mămăligă, parcă aşa a zis.

Îi place să gătească, în parte datorită jobului. Zice că pacienții ei vorbesc mereu despre mâncare, pentru că nu mai au voie să mănânce ce vor. O întrebă deseori ce gătește, iar ei îi place să le dea un răspuns interesant.

Acoperișuri cu țiglă și hornuri de teracotă se ridică peste un zid înalt de cărămidă, care înconjoară un întreg sat. Dincolo de zid, se întinde un câmp presărat cu tufe uscate și garduri vii printre care își fac loc poteci. La marginea câmpului, un bărbat cu pălărie verde are grija de un foc de gunoaie. Frunzele carbonizate se înalță și se răsucesc pe cerul alburiu, plutind deasupra câmpului.

Scot din geantă dosarul cu proprietăți de închiriat din Cornwall. În vară, Rachel și cu mine am închiriat o casă în Polperro. Amândouă avem concediu de Crăciun și plănuim să închiriem o casă pentru weekendul asta.

Polperro este așezat în pliurile unei văi de pe malul mării. Casele văruite în alb, cu acoperișuri de țiglă, sunt cuibărite pe versanții împăduriti. Între cele două stânci se află un port, iar dincolo de dig, un port interior, suficient de mare căt să adăpostească vreo zece iahturi mici, cu vile și puburi construite pe chei, chiar lângă apă; la reflux, carenele iahturilor coboară în noroiul de pe fundul portului. În bucla vestică a văii se află două case vechi pătrătoase — una din cărămidă maro-închis, cealaltă albă. Deasupra lor, sirurile de pini-umbrelă se profilează pe cer. Dincolo de casele vechi, chiar în vârf, e o casă de pescar construită pe versantul stâncos. Casa e făcută din granit, aşa că, în zilele cetoase, abia dacă se mai distinge de pietrele din jur. Casa pe care am închiriat-o noi era pe un promontoriu aproape de Polperro, la zece minute de mers pe jos, pe un drum de-a lungul coastei, și avea

o scară privată, cu șaptezeci și una de trepte săpate în piatră, care duceau la plajă.

M-am îndrăgostit de Cornwall cu pasiune nebună și cu gelozie. Aveam douăzeci și nouă de ani și tocmai descoperisem această regiune, dar era a mea. Lista lucrurilor care îmi plăceau la Cornwall era lungă, dar nu completă.

Lista cuprindea casa noastră, bineînțeles, și orașul, și Peninsula Șopârlei, și legenda Regelui Arthur, a cărui ceteate se afla la câțiva kilometri în susul coastei, la Tintagel. Orașul Mousehole, pronunțat „mouzall“. Daphne du Maurier și *Noaptea trecută am visat că am mers din nou la Manderley*¹ — bineînțeles că visai, toată lumea care pleca de aici visa că se întoarce. Plimbările văduvelor. Fotografiile din puburi care înfățișau naufragii și localnici în cămași lungi și surtuce maro, care păreau niște pitici pe lângă carenele sfărâmate.

În fiecare zi, lista trebuia rescrisă. Am adăugat pini-umbrelă și Hanul Crumplehorn. Pateurile cu carne și cartofi și berea din partea locului. Înotul, atât în larg, cât și în cavernele liniștite, cu apă prelungându-se pe pereti. Am adăugat fiecare clipă petrecută acolo, chiar și cele în care dormeam.

— Totul e mai frumos aici, am spus eu.

— Aşa e, a răspuns Rachel.

— Ce-ți place cel mai mult în Cornwall? am întrebat-o eu, dar ea a oftat. Sau pot să-ți spun ce-mi place mie cel mai mult.

Însă apoi a zis:

— Păi, în primul rând, oceanul.

¹ Prima frază din romanul *Rebecca*, de Daphne du Maurier. (N.t.)

Cred că ei i-a plăcut acolo chiar mai mult decât mie, și e mai nerăbdătoare decât mine să se întoarcă în Cornwall. N-a fost în apele ei în ultima vreme. Pare stresată de serviciu și e mereu obosită.

La următoarea stație, controlorul previne pasagerii cu privire la posibile întârzieri mâine, din cauza furtunii. Excelent, îmi spun în sinea mea, deci o să ningă.

Traversăm încă un orașel, în care mașinile deja merg cu farurile aprinse — globuri de un galben palid în lumina slabă a după-amiezii —, apoi trenul ocolește o pădurice de plopi și intră în Marlow.

Rachel nu mă aşteaptă în gară. Nu e ceva neobișnuit. Se întâmplă des să stea la spital până târziu. Când ies de pe peron, lumina e atât de slabă, încât pare că acoperișurile sunt deja acoperite cu zăpadă. Pornesc spre casa ei, îndepărându-mă de orașel, și, în scurtă vreme, ajung pe o porțiune de drum aflată în câmp deschis, o fâșie îngustă de asfalt mărginită de ferme.

Mă întreb dacă o să-mi iasă în întâmpinare cu Fenno. Sticla de vin roșu mi se lovește de spate. Îmi imaginez bucătăria lui Rachel. Bolul cu nuci, mămăliga bolborosind pe plita electrică. O mașină se apropiie de mine și mă retrag pe marginea drumului. Mașina încetinește, iar femeia de la volan mă salută din cap, apoi accelerează.

Iuțesc pasul, respirația îmi încâlzește pieptul și-mi țin mâinile reci strânse pumn adâncite în buzunare. Norii grei se înghesuie deasupra mea și liniștea e atât de adâncă, încât îmi țiuie urechile.

În cele din urmă, apare casa de pe deal. Urc coasta, cu pietrișul scrâșnindu-mi sub tălpi. Mașina ei e parcată în față, probabil că Rachel tocmai a ajuns acasă. Deschid ușa.

Înainte să-mi dau seama ce e în neregulă, fac un pas înapoi, ca și când s-ar fi revărsat ceva peste mine.

Mai întâi văd câinele. Atârnă în lesă la capătul de sus al scării. Funia trosnește, în timp ce câinele se răsucește ușor. Știu că e grav, dar e și uimitor. „Cum o fi făcut asta?”, mă întreb în sinea mea.

Lesa e înfășurată în jurul unui stâlp al balustradei. Probabil s-a încurcat, iar câinele a căzut și s-a spânzurat. Dar e sânge pe podea și pe peretei.

Gâfâi, deși totul în jurul meu e tăcut și nemîșcat. Trebuie să fac imediat ceva, dar nu știu ce. N-o strig pe Rachel.

Urc trepte. E o dâră de sânge pe perete, chiar sub umărul meu, ca și când cineva s-ar fi sprijinit de el în timp ce urca scara. Când se termină dâra, pe treapta de deasupra ei văd urme de mâini roșii, la fel și pe treapta următoare și pe palier.

Pe holul de la etaj, petele devin informe. Nu mai văd urme de mâini. Pare că cineva s-a târât sau a fost târât. Rămân cu privirea ațintită asupra dârelor, iar după o vreme, mă uit în lungul holului.

Mă aud plângând în timp ce mă târăsc spre ea. Partea din față a cămășii ei e neagră și udă. Îi aşez cu grijă capul în poala mea. Duc mâna la gâtul ei, încercând să-i simt pulsul, apoi îmi cobor urechea spre buzele ei, să-i ascult respirația. Obrazul mi se atinge de nasul ei și simt fiori reci pe ceafă. Îi suflu aer în gură și o apăs cu palma pe piept, dar mă opresc. S-ar putea să-i fac mai mult rău.

Îmi lipesc fruntea de acea lui Rachel și holul se întunecă. Aerul pe care îl exprim îi mânăie fața și părul. Peretii holului par să se strângă.

N-am niciodată semnal la telefon în casa ei. Trebuie să ies afară ca să chem o ambulanță. Nu-mi vine să-l las singură, dar cobor treptele împlecindu-mă și ies pe ușă.

După ce închid telefonul, nu-mi mai amintesc ce am zis. În jur nu se vede nimic, doar casele vecinilor și dealurile din spatele lor, iar în liniștea zumzăitoare mi se pare că aud marea. Cerul se învolburează deasupra mea. Ridic privirea. Îmi iau capul în mâini. Urechile îmi țiuie și când cineva ar tipă foarte tare.

Aștept ca Rachel să apară în prag. Nedumerită și obosită, cu ochii ațintiți asupra mea. Aștept să-i aud tălpile pe trepte, dar după câteva clipe răsună o sirenă.

Trebuie să coboare înainte să ajungă ambulanța. Totul se va termina când o va vedea și altcineva zăcând pe podea. Sirena se aude mai tare și simt cum mi se mișcă buzele, ca și când aş zâmbi. Mă uit la ușă, sperând că ea o să iasă.

În cele din urmă, apare ambulanța, gonind pe drumul dintre ferme. Intră pe aleea de acces, împroscând cu pietriș, iar când ușa se deschide și paramedicii dau fuga spre mine, nu pot să spun nimic. Primul paramedic intră în casă, iar al doilea mă întreabă dacă sunt rănită. Cobor privirea și văd că am cămașa pătată de sânge. Văzând că nu răspund, începe să mă examineze.

Mă îndepărtez de el și o iau la fugă pe trepte, în urma primului paramedic — o femeie. Fața lui Rachel e înțoarsă spre tavan, părul îi e răsfirat pe podea, iar mâinile, întinse pe lângă corp. Îi văd picioarele încălțate cu șosete groase de lână. Îmi vine să-l ocolesc pe paramedic și să strâng în brațe picioarele lui Rachel.

Paramedicul îmi arată un loc de pe gâtul lui Rachel, apoi atinge același loc de pe propriul gât, chiar sub